

UNDAE

ไม่ว่ารักทุกครั้งจะสุขหวังตั้งใจ

THE BALLAD OF NEVER AFTER

ลำนำรักไร้ขีดขิ้น

STEPHANIE
GARBER

พลอย ไชยสิทธิ์ แปล

ข้อความเตือนใจ

อิวาพงษ์ลินที่รัก

สุดท้ายแล้วเธอจะได้พบเขาอีกครั้ง และเมื่อถึงวันนั้น
จงอย่าโดนเขาหลอก อย่าเคลิ้มไปกับลัทธิมทรงเสน่ห์
ของเขา ดวงตาสีฟ้าแสนเหลือเชื่อของเขา หรืออาการที่
ทอ้งไสของเธอปั่นป่วนตอนเขาเรียกเธอว่าจิ้งจอกน้อย
นั้นไม่ใช่ชื่อที่เรียกขานด้วยความรัก แต่เป็นอีกรูปแบบหนึ่ง
ของการครอบงำ

แม้หัวใจของแจ็กส์อาจเต้นอยู่ แต่มันไร้ความรู้สึก
หากเธอหนีอยากเจอใจเขาอีกครั้ง ก็ขอให้งดจำทุกสิ่งที่เขา
เคยทำไว้ให้ดี

จำได้ว่าเขาคือคนที่วางยาพิษฮอฟโล เพื่อให้เธอโดนจัดฉากว่าเป็นฆาตกร แล้วจะได้มีคุณสมบัติตรงตามคำพยากรณ์เก่าแก่ มันคือคำพยากรณ์ที่จะเปลี่ยนตัวเธอเป็นกบฏแฉเพื่อเปิดซุ้มวาลอรี นั่นคือทั้งหมดที่เขากำลังต้องการ เขาอยากเปิดซุ้มวาลอรี ในอนาคตเขาอาจทำตัวใจดีกับเธอในบางโอกาส เพื่อหาทางป้อนหัวเธอให้เปิดซุ้มประตูนั้น อย่าพยายามทำตามเดวิดขาด

จงจดจำสิ่งที่เขาเคยบอกเธอในวันนั้นบนรถม้าให้ดี เขาเคยบอกว่าตัวเองเป็นเทพชะตาและเธอก็เป็นแค่เครื่องมือสำหรับเขา อย่าปล่อยให้ตัวเองลืมนะ แจ็กส์เป็นใครหรือรู้ลึกสงสารเห็นใจเขาขึ้นมาอีก

หากเธอต้องเชื่อใจใครสักคน ขอให้เชื่อใจฮอฟโลตอนที่พระองค์ฟื้นคืนมา เพราะพระองค์จะฟื้นแน่นอน เธอจะหาทางช่วยพระองค์ได้ และเมื่อเธอทำได้ก็จงเชื่อมั่นว่าพวกเธอจะพบกับความสุขชั่วชีวิต ส่วนแจ็กส์ก็จะได้รับผลกระทบที่ทำได้

ไซคตินะ
อิวาเนกลิน

เขาเคยบอกว่าตัวเองเป็นเทพชะตาและเธอก็เป็นแค่
เครื่องมือสำหรับเขา อย่าปล่อยให้ตัวเองลืมนะแจ็กส์
เป็นใครหรือรู้สึกสงสารเงืองเขาขึ้นมาอีก

โชคดีนะ

อิวานเจລีน

เธอจบจดหมายที่เขียนถึงตัวเองพร้อมกับสวดหายใจลึก จากนั้นก็ปิดฝนิ่มมันด้วยขี้ผึ้งสีทองหยดหนา พร้อมเขียนข้อความกำกับไว้ด้วยว่า *เพื่อเธอสิมเรื่อง* ที่เจ้าชายแห่งหัวใจเคยทำไว้แล้วนี่ก็อยากเชื่อใจเขาอีกครั้ง

เพิ่งผ่านมาได้เพียงวันเดียวหลังจากเธอรู้เรื่องการหักหลังครั้งล่าสุดของ แจ็กส์ เขาวางยาพิษพอลโลผู้เป็นพระสวามีใหม่หมาดของเธอนในคืนแต่งงาน การหลอกลวงทั้งหมดยังคงเป็นแผนที่สดใหม่ ดูเหมือนเป็นไปไม่ได้เลยที่อิวานเจลินจะกลับมาเชื่อใจแจ็กส์ได้อีกครั้ง แต่เธอรู้ว่าหัวใจของตัวเองมักคาดหวังสิ่งที่ดีที่สุด เธอเชื่อว่าคนเราเปลี่ยนแปลงกันได้ เธอเชื่อว่าชีวิตของทุกคนเหมือนเรื่องเล่าที่ไม่มีตอนจบตายตัว ดังนั้นอนาคตของทุกคนจึงมีความเป็นไปได้ไม่สิ้นสุด

แต่อิวานเจลินก็ไม่อาจยอมให้ตัวเองคาดหวังกับแจ็กส์หรือยกโทษให้เขาสำหรับสิ่งที่เขาทำกับเธอและพอลโล

อีกทั้งเธอจะไม่มีวันช่วยแจ็กส์เปิดซุ้มวาโลรีเด็ดขาด

พวกวาเลอร์ซึ่งเป็นราชวงศ์แรกของแดนเหนือแสนสง่าได้สร้างซุ้มประตูแห่งนี้เป็นเส้นทางสู่สถานที่ซึ่งเรียกว่าวาโลรี ไม่มีใครรู้ว่าในนั้นมีอะไร เพราะเรื่องเล่าของแดนเหนือเป็นสิ่งที่ไม่อาจเชื่อถือได้อย่างเต็มที่ เนื่องจากคำสาปที่ติดมากับเรื่องเล่าเหล่านั้น บางเรื่องเขียนเป็นลายลักษณ์อักษรไม่ได้หากไม่ยอมให้กระดาศลูกเป็นไฟ บางเรื่องก็ออกจากแดนเหนือไม่ได้ และหลายเรื่องมีเนื้อหาเปลี่ยนไปทุกครั้งที่มีคนนำไปเล่าขาน จนกลายเป็นเรื่องราวจากปากต่อปากที่เชื่อถือได้น้อยลงตามกาลเวลา

เมื่อกล่าวถึงเรื่องเล่าเกี่ยวกับวาโลรีนั้นมีสองเรื่องเล่าที่ขัดแย้งกัน เรื่องเล่าหนึ่งบอกว่าวาโลรีคือหีบสมบัติที่เก็บของขวัญเวทมนตร์อันยิ่งใหญ่ที่สุดของพวกวาเลอร์เอาไว้ เรื่องเล่าอีกแบบอ้างว่าวาโลรีเป็นคุกเวทมนตร์ที่ขังมนตราเหนือธรรมชาติทุกรูปแบบ รวมถึงสิ่งชั่วร้ายที่พวกวาเลอร์สร้างไว้ด้วย

อิวานเจลินไม่รู้ว่าตัวเองเชื่อเรื่องเล่าเรื่องไหนกันแน่ แต่เธอไม่คิดจะยอมให้แจ็กส์ได้ยื่นมืออันเย็บเหนียวของเขาไปแตะต้องทั้งเวทมนตร์อันล้ำค่าหรือสัตว์ประหลาดเวทมนตร์แน่นอน

เจ้าชายแห่งหัวใจเป็นตัวอันตรายมากพอแล้ว แอ้มเธอยังโกรธเขามากด้วย เมื่อวานหลังจากกระแคะระคายว่าแจ็กส์อาจเป็นคนวางยาพอลโล อิวานเจลินก็ส่งความคิดออกไปว่า ฉันรู้แล้วว่า妳ทำอะไรลงไป

จากนั้นทหารยามก็คุมตัวแจ็กส์ออกจากโง่หมาป่า เธอประหลาดใจเมื่อเขายอมจากไปโดยไม่ขัดขืนหรือพูดอะไรสักคำ แต่เธอรู้ว่าเขาจะกลับมา เพราะเขายังไม่จบกับเธอ แม้ว่าเธอจะจบกับเขาแล้วก็ตาม

อิวานเจลินหยิบจดหมายที่เพิ่งเขียนถึงตัวเองก่อนจะเดินไปอีกฟากของห้องพัก แล้ววางจดหมายทิ้งไว้บนหิ้งเหนือเตาผิงโดยหันด้านที่ปิดผนึกชี้ฝั่งออกมา เธอต้องการแน่ใจว่าจะเห็นคำเตือนนี้หากมันจำเป็นขึ้นมาอีกหน

ภาค ๑

ความโหดเหี้ยม
ของคำสาป

มีประตูบานหนึ่งอยู่ลึกเข้าไปในห้องสมุดหลวงของโง่งหมาป่า ซึ่งไม่มีใครเคยเปิดมันมาหลายร้อยปีแล้ว เคยมีคนพยายามจุดไฟเผา ฟันด้วยขวาน และสะเดาะกลอนด้วยกุญแจเวทมนตร์ แต่ไม่มีใครทำให้เกิดแม้แต่รอยขีดข่วนบนประตูตั้งบานนี้ได้ บางคนบอกว่ามันล่อเลียนพวกเขา บนส่วนที่เป็นไม้ตรงกลางบานประตูมีหัวหมาป่าสวมมงกุฎประดับอยู่ มีคนสาบานว่าหมาป่านี้ยัมเยาะไล่เมื่อความพยายามของพวกเขาล้มเหลว หรือไม่ก็แยกเขี้ยวคมหากมีใครใกล้จะเปิดประตูที่ไม่มีวันยอมเปิดบานนี้ได้

อิวานเจลิน พ็อกซ์ก็เคยลองเปิดมันมาแล้ว เธอตั้งและกระซอกมือจับเหล็ก แต่ประตูก็ไม่ยอมเปิด ทั้งในตอนนั้นและก่อนหน้านั้น แต่เธอก็หวังว่าตอนนี้มันน่าจะแตกต่างจากเดิมแล้ว

อิวานเจลินหวังเก่งมาก

เธอยังเปิดประตูเก่งมากด้วย แค่อยดเล็ดลงไปด้วยความเต็มใจเพียงหยดเดียว เธอก็ปลดผนึกประตูได้ทั้งหมด

อย่างแรก เธอต้องแน่ใจก่อนว่าไม่โดนแอบมอง หรือสะกดรอย หรือตามติด

โดยบุรุษวัยร้ายจอมหลอกลวงผู้ชอบกินแอปเปิลและชื่อของเขาที่เธอไม่อยากนึกถึงด้วยซ้ำ

อิวานเจลินเหลือบมองข้ามไหล่ แสงสว่างสีเหลืองอ่อนของตะเกียงขับไล่เงามืดใกล้เคียงให้หายไป แต่หนังสือที่เรียงรายในห้องสมุดหลวงของโง่หมาป่าก็ยังคงดูขมุกขมัวในยามราตรี

เธอขยับตัวไปมาอย่างวิตกกังวลและทำให้แสงตะเกียงวูบไหว อิวานเจลินไม่เคยกลัวความมืดมาก่อน ความมืดมีไว้สำหรับดวงดาว ความฝัน และเวทมนตร์ที่เกิดขึ้นในช่วงคั่นระหว่างวัน ก่อนพ่อแม่จะเสียชีวิตเธอยังเคยดูดาวกับพ่อแม่ พี่แม่เล่านิทานท่ามกลางแสงเทียน อิวานเจลินไม่เคยหวาดกลัวมันมาก่อนเลย

แท้จริงแล้วสิ่งที่เธอกลัวไม่ใช่ความมืดหรือช่วงเวลากลางคืน แต่เป็นอาการขนลุกเหมือนมีแมงมุมไต่อยู่บนสะบัก อาการนี้เกิดขึ้นตั้งแต่เธอก้าวออกจากห้องพักเพื่อทำภารกิจปลดผนึกประตู เธอหวังว่าประตูบานนี้จะพาเธอไปเจอวิธีรักษาพอลโลผู้เป็นพระสวามีของเธอ

ความรู้สึกระหลาดนี้บางเบามาก ในตอนแรกเธอเลยปล่อยให้ตัวเองคิดไปว่ามันเป็นแค่ความหวาดระแวง

ไม่มีใครตามเธอมาหรอก

เธอไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าสักหน่อย

จนกระทั่ง...

อิวานเจลินมองเข้าไปยังส่วนที่มืดมิดของห้องสมุด ที่ซึ่งมีดวงตาอันไม่ใช่ของมนุษย์จ้องตอบกลับมา มันเป็นสีฟ้าเหลือบเงิน สว่างไสวและเจิดจ้าเหมือนดวงดาวที่ระเบิดออกมา เธอคิดว่าที่มันสว่างเช่นนั้นมิใช่เพียงเพื่อหลอกหลอนเธอ แต่อิวานเจลินรู้ดีว่าแม้มันดูระยิบระยับในตอนนี้อย่างไรก็ตามมันจะทำให้ความมืดมิดกลับสว่างไสวและล่อใจเธอให้วางตะเกียงลง เธอก็ไม่อาจเชื่อใจมันได้ และเธอก็ไม่อาจเชื่อใจเขาได้

แจ็กส์ เธอพยายามไม่นึกถึงชื่อเขา แต่ก็ไปไม่ได้เลยขณะมองดูเขาเดินเยื้องย่างออกมาจากความมืดสลัว ด้วยท่าทางที่ดูเฉื่อยชาแต่ทว่าก็น่าใจและ

หล่อเหลาดังเช่นเคย เขาเคลื่อนไหวราวกับความมืดควรวาดกลัวเขา

ความรู้สึกวาบแปลบเลื่อนจากสะบักมาปกคลุมแขน ราวกับโดนลูบไล้อย่างน่าขนลุกลงไปจนถึงรอยแผลเป็นรูปหัวใจหักดวงหนึ่งที่ยังเหลืออยู่ มันแสบร้อนแล้วเต้นตุบๆ ราวกับโดนแฉีกสักด้ายลงไปตรงนั้นอีกครั้ง

อิวานเจลินจับตะเกียงไว้แน่นราวกับมันเป็นดาบ

“ไปให้พ้นนะแจ็กส์” เธอเพิ่งให้ทหารยามคุมตัวเขาออกไปเมื่อสองวันก่อนนี้เอง เธอหวังว่าเขาจะจากไปให้นานกว่านี้ ถ้าจากไปตลอดกาลได้ก็ยิ่งดี “ฉันรู้แล้วว่าคุณทำอะไรลงไปและฉันไม่อยากเห็นหน้าคุณอีก”

แจ็กส์สอดมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกง เลื้อยสีเทาเหมือนคว้นบุหรี่ของเขา สอดชายไว้หลวมๆ แขนเสื้อถูกดึงขึ้นมาเผยท่อนแขนเปรียว ส่วนกระดูกที่คอก็หายไปหลายเม็ด ตอนนั้นผมยุ่งเหยิงของเขาเป็นสีทองแทนที่จะเป็นสีน้ำเงินเข้ม อันล่อลวงใจ เขาก็เลยดูเหมือนหนุ่มเลี้ยงม้าผู้บ้าบิ่นมากกว่าเทพชะตาผู้เจ้าเล่ห์ แต่อิวานเจลินรู้ว่าเธอไม่อาจปล่อยให้ตัวเองสืมเลื่อนตัวตอนที่แท้จริงของแจ็กส์เขาทั้งหมดมุน ดึงดัน และปราศจากทั้งคุณธรรมและสติโดยสิ้นเชิง

เรื่องเล่าบอกว่าจุมพิตของแจ็กส์ฆ่าทุกคนได้ยกเว้นคนรักที่แท้จริงของเขา และขณะที่ค้นหาเธอผู้นั้น เขาก็ได้ทั้งซากศพเรียงรายไว้เป็นทาง อิวานเจลินเคยไร้เดียงสาจนเชื่อว่าเจ้าชายแห่งหัวใจน่าจะเข้าใจหัวใจที่แตกสลาย เพราะหัวใจของเขาที่เคยแตกสลายซ้ำแล้วซ้ำเล่าขณะตามหารักแท้ แต่ตอนนี้เธอเข้าใจกระจ่างแจ้งแล้ว เขาต่างหากคือคนที่ทำให้คนอื่นใจสลาย เพราะเขาไม่รู้จักวิธีที่จะรัก

แจ็กส์พูดเสียงนุ่มนวล “ฉันเข้าใจถ้าเธอจะไม่พอใจ...”

“อ้าวั้นหรือ” อิวานเจลินพูดแทรก “คุณวางยาพระสวามีของคุณนะ!”

แจ็กส์ยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจนัก “ฉันไม่ได้ฆ่าเขาสักหน่อย”

“นั่นไม่ได้ช่วยให้มันดีขึ้นเลย” เธอพยายามควบคุมเสียงไม่ให้แตกพร่า

เธอเพิ่งรู้ตัวตอนนี้เองว่าใจส่วนหนึ่งยังแอบหวังว่าแจ็กส์อาจเป็นผู้บริสุทธิ์ แต่เขาไม่ได้พยายามจะปฏิเสธด้วยซ้ำ เขาไม่ใส่ใจที่พอลโลอยู่ในสภาพแทบไม่ต่างจากซากศพ เหมือนที่เขาไม่ใส่ใจตอนอิวานเจลินกลายเป็นหิน

“เธอต้องเลิกเอามาตรฐานของมนุษย์มาวัดความเป็นฉันล่ะที” แจ็กส์พูดเสียงยานคาง “ฉันเป็นเทพชะตานะ”

“นั่นคือสาเหตุที่ฉันไม่อยากเห็นหน้าคุณ ตั้งแต่ฉันเจอคุณ รักแรกของฉันก็กลายเป็นหิน ตัวฉันเองก็กลายเป็นหิน จากนั้นฉันยังกลายเป็นนักโทษหลบหนี โดนคนมากมายพยายามฆ่า แคมคุณยังวางยาพระสวามีของฉันอีก...”

“เธอเคยพูดเรื่องนั้นไปแล้ว”

อิวานเจลินถลึงตา

แจ็กส์ถอนใจแล้วเอนตัวพิงชั้นหนังสือที่อยู่ใกล้เคียง รวากับความรู้สึกของเธอไม่ต่างอะไรจากการจาม เป็นสิ่งที่จะผ่านไปอย่างรวดเร็วหรือหลบเลี่ยงได้ เพียงแค่ก้าวออกไปให้พ้นทาง “ฉันจะไม่ขอโทษเรื่องที่เป็นตัวเองหรอกนะ แคมเธอยังงใจลืมนิดๆไปตัวว่าก่อนเราจะเจอกัน เธอยังเป็นแค่เด็กกำพร้าผู้แสวงหาที่ใจสลายและมีพี่สาวต่างบุพการีผู้ชั่วร้าย แต่หลังจากฉันก้าวเข้ามา เธอก็กลายเป็นวีรสตรีผู้เป็นที่รักแห่งวาเลนดา ได้แต่งงานกับเจ้าชาย แคมยังกลายเป็นเจ้าหญิงอีกต่างหาก”

“เรื่องเหล่านั้นเกิดขึ้นเพราะมันตอบสนองความต้องการที่บิดเบี้ยวของคุณได้ล่ะสิ” อิวานเจลินโกรธจัด ทุกสิ่งที่เขาทำให้เธอก็เพื่อหลอกใช้เธอเปิดซุ้มวาโลรี “เด็กยังดูแลของเล่นได้ดีกว่าที่คุณทำกับฉันด้วยซ้ำ”

ดวงตาของแจ็กส์หรี่ลง “ฉันทำไมเธอไม่แทงฉันล่ะจิงจอกน้อย คินนันั้นในห้องเก็บศพนั่น ฉันก็โยนมีดสั้นให้เธอแล้วนี่ แคมฉันยังอยู่ใกล้พอให้เธอใช้มันได้ด้วย” สายตาของเขาเปล่งประกายด้วยความขบขันที่สดใหม่ขณะหลุบตามองคอเธอ ตรงตำแหน่งที่ปากของเขาเคยอ้อยอิ่งอยู่เมื่อสามคืนก่อน

เธอหน้าแดงเมื่อความทรงจำเกี่ยวกับฟันและลิ้นของเขานับนิ้วเธอผุดขึ้นมา โดยที่เธอไม่ต้องการ คินนันั้นเขาโดนเชื้อแวมไพร์เล่นงาน ส่วนเธอก็โดนพิษความเขลาเข้าอย่างจัง

เธอรั้งอยู่กับเขาทั้งคืนเพื่อช่วยเบี่ยงเบนความสนใจให้เขา ไม่ให้เขาไปดูดเลือดมนุษย์จนกลายเป็นแวมไพร์ ถึงสุดท้ายเขาจะไม่ได้ทำแบบนั้นแต่มันก็ดึงดูด

ความสงสารเห็นใจไปจากเธอแทน แจ็กส์เล่าเรื่องหญิงสาวผู้ทำให้หัวใจของเขาเต้นอีกครั้ง เธอคือเจ้าหญิงโดนาเทลลา เธอควรเป็นรักแท้เพียงหนึ่งเดียวของเขา แต่แทนที่เจ้าหญิงโดนาเทลลาจะยอมรับบทบาทรัก พระองค์กลับเลือกคนอื่นแล้ว ปักมีดเข้าที่กลางอกของแจ็กส์

หลังจากได้ยินเรื่องนั้น อีวานเจลินก็เริ่มมองแจ็กส์เป็นเจ้าชายแห่งหัวใจ ผู้นำสงสารที่เธอเคยไปขอความช่วยเหลือในตอนแรก แต่แจ็กส์แตกสลายไปทั้งตัว แบบที่ไม่มีหัวใจเหลืออยู่เลย และเธอก็ต้องเลิกหวังว่าเขาจะเป็นอะไรมากกว่านั้น ได้เสียที

“ฉันทำพลาดในคืนวันที่ห้องเก็บศพ” อีวานเจลินขจัดความเขินอายออกไปจากใบหน้าและมองสบกับดวงตาคมม่นุญช์ของแจ็กส์ “แต่ถ้าฉันมีโอกาสอีกครั้ง ฉันจะแทงโดยไม่ลังเลเลย”

เขายิ้มเยาะ เผยลักยิ้มที่ไม่ควรมี “ฉันเกือบนึกอยากพิสูจน์คำกล่าวอ้างของเธอแล้วสิ แต่เธอจะต้องทำมากกว่าสร้างบาดแผลหากอยากกำจัดฉัน” แจ็กส์หยิบแอปเปิลสีเขาสว่างออกมาจากกระเป๋าสลัดแล้วเริ่มโยนมันเล่น “ถ้าเธออยากให้ฉันออกไปจากชีวิตตลอดกาลจริง ๆ ก็ช่วยฉันหาชิ้นส่วนที่หายไปและเปิดซุ้มวาโลริสสิ จากนั้นฉันสัญญาว่าเธอจะไม่เห็นฉันอีกเลย”

“แม้ฉันอยากให้เป็นอย่างนั้นมากแค่ไหน ฉันก็ไม่มีวันเปิดซุ้มประตูนั้นให้คุณ”

“แล้วถ้ามันเป็นการทำเพื่ออพอลโลละ”

อีวานเจลินรู้สึกเจ็บแปลบขึ้นมาเมื่อนึกถึงเจ้าชาย แล้วความโกรธที่มีต่อแจ็กส์ก็คุกรุ่นขึ้นมาอีกครั้ง “อย่าบังอาจพุดชื่อพระองค์นะ”

แจ็กส์ยิ้มกว้างขึ้น ดูพิพพอใจอย่างประหลาดเมื่อเห็นเธอโกรธ “ถ้าเธอยอมช่วยฉัน ฉันจะปลุกเขาให้ฟื้นจากสภาวะชะงักงัน”

“ถ้าคุณเชื่อจริง ๆ ว่าฉันจะทำแบบนั้น คุณก็หลอกตัวเองแล้ว” การต่อรองครั้งแรกระหว่างเธอกับแจ็กส์คือจุดเริ่มต้นของเรื่องยุ่งยากทั้งหมดนี้ เธอจะไม่ต่อรองกับเขาอีก ไม่ร่วมมือกับเขาอีก ไม่ทำอะไรกับเขาอีกแล้ว “ไม่ต้องมีคุณฉัน

ก็ช่วยอพอลโลได้ ฉันค้นพบวิธีอื่นแล้ว” อิวานเจลินเชิดคางไปยังประตูห้องสมุดที่ปิดผนึกอยู่ มันยังคงอยู่ในเงามืดครึ่งหนึ่ง แต่สาบานได้ว่าเธอเห็นหัวหมาป่าที่สวมมงกุฎยิ้มราวกับรู้ว่าเธอคือผู้ที่จะเปิดผนึกของมันได้ในที่สุด

แจ็กส์มองประตูครึ่งหนึ่งแล้วหัวเราะเบาๆ อย่างยั่วเย้า “เธอคิดว่าจะเจอวิธีช่วยอพอลโลในนั้นรี”

“ฉันรู้ว่าจะเจอ”

แจ็กส์หัวเราะอีกครั้ง คราวนี้น้ำเสียงต่ำดังกว่าเดิมจนน่าขนลุกก่อนที่เขาจะกอดแอปเปิลอย่างร่าเริง “บอกฉันแล้วกันถ้าเธอเปลี่ยนใจ จิ้งจอกน้อย”

“ฉันจะไม่เปลี่ยน...”

เขาจากไปก่อนเธอจะพูดจบ สิ่งเดียวที่ยังหลงเหลืออยู่คือเสียงหัวเราะมาร้ายที่ตั้งกังวาน

แต่อิวานเจลินไม่ยอมถอดใจ เธอรู้มาจากบรรณารักษ์ชาวประตูปานนี้จะพาไปพบกับหนังสือและเรื่องเล่าทั้งหมดที่หายไปของราชวงศ์วาลอร์ แม้ราชวงศ์แรกของแดนเหนือจะเป็นมนุษย์ แต่ก็เป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางว่าทุกคนมีพลังอันน่าทึ่ง ว่ากันว่าโฮโนรา วาลอร์ ผู้เป็นราชินีองค์แรกของแดนเหนือเป็นผู้เชี่ยวชาญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดตลอดกาล อิวานเจลินมีเหตุผลที่ดีมากให้เชื่อว่าในบรรดาเรื่องเล่าที่อยู่อีกฟากของประตูปานนี้จะมีเรื่องเกี่ยวกับการรักษาของพระนาง ซึ่งหวังว่าคงรวมถึงวิธีช่วยใครบางคนจากสภาวะชะงักงันด้วย

อิวานเจลินดึงมิดสันของเธอออกมา มิดเล่มนี้มีด้ามประดับอัญมณีซึ่งอัญมณีขาดหายไปหลายเม็ด แท้จริงแล้วมันเป็นของแจ็กส์ เป็นมิดเล่มเดียวกับที่เขาเคยโยนให้เธอในคืนวันที่ห้องเก็บศพ เขาทิ้งมันไว้ที่นั่นในตอนเช้าและเธอก็ยังไม่แน่ใจว่าทำไมถึงเก็บมันขึ้นมา เธอไม่ได้อยากเก็บมันไว้ ไม่อยากอีกต่อไปแล้ว แต่ก็ไม่มีเวลาหามิดเล่มอื่นมาแทน อีกทั้งมันยังเป็นวัตถุแหลมคมที่สุดเท่าที่เธอจะหาได้ด้วย

เพียงสะกิดด้วยมิดสันเพียงครั้งเดียวก็เรียกเลือดสีแดงให้ซึมออกมาได้แล้ว เธอกดมันเข้ากับประตูแล้วกระซิบบว่า “ช่วยเปิดที”

กลอนประตูลายออกในพริบตา ตามมาด้วยลูกบิดที่หมุนตามราวไร่
แรงต้าน

เป็นครั้งแรกในรอบหลายร้อยปีที่ประตูบานนี้เหวี่ยงเปิด
แล้วอิวานเจลินก็เข้าใจทันทีว่าทำไมแจ็กส์ถึงหัวเราะ

2

อิวานเจลินก้าวเท้าผ่านเข้าประตูไป แล้วพื้นใต้เท้าของเธอก็พังครืนลง รวากับรองเท้าของเธอเหยียบลงไปบนขนมปังกรอบแทนที่จะเป็นหิน ความหวังของเธอก็ไม่ต่างกัน มันแหลกละเอียดลงอย่างรวดเร็ว

ห้องนี้ควรมีชั้นหนังสือเกี่ยวกับพวกวาเลอร์ มีคำตอบสำหรับคำถามของเธอ มีวิธีรักษาเจ้าชายอพอลโล แต่กลับมีเพียงอากาศขมุกขมัวที่พัดวนเป็นวงรอบซุ้มประตูหินอ่อนที่สลักเสลาไว้อย่างอลังการ

อิวานเจลินหลับตาลงก่อนจะลืมตาขึ้นอีกครั้ง รวากับว่าการที่เธอกะพริบตาจะขับไล่ซุ้มประตูให้หายไป แล้วหนังสือล้ำค่าเหล่านั้นก็จะปรากฏมาแทนที่ น่าเศร้าที่การกะพริบตาของอิวานเจลินไม่มีเวทมนตร์เจือปนอยู่

ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังไม่ยอมถอดใจ

ในอาณาจักรเมริเดียนที่เธอเคยอยู่ ซุ้มประตูแบบนี้อาจเป็นแค่หินโค้งที่แกะสลักอย่างวิจิตรบรรจงเพื่อประดับตกแต่ง มันใหญ่พอสำหรับล้อมรอบประตูบานคู่ได้ แต่ที่นี่คือแดนเหนือแสนสง่า ซุ้มประตูกลายเป็นสิ่งที่แตกต่างไปโดยสิ้นเชิง ซุ้มประตูของที่นี่คือประตูเวทมนตร์ที่ถูกสร้างไว้โดยพวกวาเลอร์

ซุ้มประตูแห่งนี้มีตัวเสาที่แกะสลักเป็นรูปทวดสวรรค์ผู้องอาจสวมชุดเกราะเหมือนนักรบที่อยู่ฝั่งตรงข้ามกันในการรบช่วงนิรันดร์ องค์หนึ่งก้มหน้าและปิกหักหน้าตาตุเกือบเศร้ามสร้อย ในขณะที่อีกองค์พิโรธโกรธเกรี้ยว ทั้งคู่ชักดาบออกมาไขว้กันไว้บริเวณกลางซุ้มประตู เพื่อเตือนถึงอันตรายให้กับใครก็ตามที่อาจอยากเข้าไป

แต่อิวานเจลินไม่ใช่คนทั่วไป และยังเมื่อมันแสดงให้เห็นว่าเป็นสิ่งต้องห้ามนั้นทำให้เธออยากเห็นความเป็นไปข้างในมากขึ้นไปอีก

บางที่ซุ้มประตูนี้อาจเป็นช่องทางให้ได้พบหนังสือและวิธีรักษาพอลโลที่เธอต้องการ ถ้าบรรณารักษ์ชาวพุดถูกว่าห้องนี้มีเรื่องเล่าทั้งหมดเกี่ยวกับพวกวาเลอร์ บางทีทวดสวรรค์คู่นี้อาจกำลังปกป้องหนังสือจากคำสาปเพื่อไม่ให้มันโดนบิดเบือน บางทีทั้งหมดที่เธอต้องทำก็คือหยดเลือดของเธอลงไปยังดาบเล่มใดเล่มหนึ่งของพวกเขา แล้วพวกเขาก็จะยอมขยับไปด้านข้างเพื่อเปิดทางให้เธอเข้าไปอย่างละมุนละม่อม

เธอก้าวเข้าไปอีกหนึ่งก้าว รู้สึกได้ถึงความตื่นเต้นเปี่ยมความหวังขณะสะกิดนิ้วด้วยมีดสั้นอีกหน แล้วกดเลือดที่ซึมออกมาแนบลงไปกับดาบเล่มหนึ่งของทวดสวรรค์

มันถูกจุดติดเหมือนเทียน เส้นสีทองเรืองรองแผ่ออกไปราวกับใยแมงมุมจนทั่วดาบหิน ทวดสวรรค์และซุ้มประตู มันทั้งสว่าง เจิดจ้า และเปี่ยมเวทมนตร์ผิวของเธอวาบแปลบขึ้นมา เมื่อฝุ่นบนซุ้มประตูลอยฟุ้งขึ้นไปแล้วเปล่งประกายระยิบระยับรอบตัวเธอราวกับดาวดวงเล็กๆ ที่แตกกระจาย อากาศที่เคยหนาวเย็นเริ่มอุ่นขึ้น เธอรู้ตัวว่าต้องเข้ามาในห้องนี้ มาพบกับซุ้มประตูแห่งนี้เพื่อมาเปิด...

ทันใดนั้น ลมหายใจก็พรุออกจากปอดของเธอ สมอของเธอนึกถึงคำเตือนที่ไทเบเรียสผู้เป็นพระอนุชาของอพอลโลเคยบอกเธอไว้ เธอเกิดมาเพื่อเปิดม่านวัตถุเวทมนตร์จะอยากทำอะไรที่พวกมันได้รับการสร้างมาให้ทำเสมอ

แล้วไทเบเรียสก็เชื่อว่าอิวานเจลินเกิดมาเพื่อปลดผนึกซุ้มวาโลร์

เธอผงะถอยหลังเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะของแจ็กส์ในความทรงจำอีกครั้ง ครั้งนี้มันไม่ได้ฟังดูดำมืดจนน่าขนลุกเลย มันฟังดูขำขัน สนุก และมีความสุข

“ไม่” เธอกระซิบ

หินยังคงสว่างด้วยเส้นสีทองที่พันไปรอบเสา เธอมองดูมันแผ่ไปยังด้านบนสุดจนทำให้ชุดข้อความบนนั้นที่เธอไม่เคยเห็นมันมาก่อนสว่างขึ้น

ถือกำเนิดในแดนเหนือและคลอດในแดนใต้ เจ้าจะรู้ว่าเป็นนางเพราะนางจะสวมมงกุฎโรสโกลด์

นางจะเป็นทั้งชาวบ้านและเจ้าหญิง เป็นนักโทษหลบหนีผู้โดนปรับปรับและมีเพียงเลือดที่หลังด้วยความเต็มใจของนางเท่านั้นจึงจะเปิดซุ้มประตูนี้ได้

เลือดของอิวานเจลินเยินเยียบ

นี่ไม่ใช่แค่ถ้อยคำธรรมดา นี่คือ... เธอไม่อยากนึกถึงมันด้วยซ้ำ แต่การเสแสร้งยอมไม่อาจลบล้างหรือเปลี่ยนแปลงอะไรได้ นี่คือการทำนายซุ้มวาโลรีที่แจ็กสว่างแผนบงการชีวิตเธอเพื่อให้มันกลายเป็นจริง ซึ่งก็หมายความว่านี่ไม่ใช่แค่ซุ้มประตูอีกแห่ง นี่คือซุ้มวาโลรี

ความตื่นตระหนกเข้ามาแทนที่ความรู้สึกอื่นทั้งหมด

มันไม่น่าเป็นไปได้ ซุ้มประตูแห่งนี้ควรโดนแยกเป็นชั้นเล็กชั้นน้อย แม้มีเรื่องเล่าที่ขัดแย้งกันอยู่สองเรื่องเล่าเกี่ยวกับของวิเศษในซุ้มวาโลรี แต่ทุกคนก็เห็นตรงกันอยู่เรื่องหนึ่ง นั่นคือซุ้มวาโลรีโดนแยกส่วนแล้วซ่อนไว้ทั่วแดนเหนือเพื่อไม่ให้ใครล่วงรู้ว่คำพยากรณ์คืออะไร และเพื่อป้องกันไม่ให้มีใครนำซุ้มประตูมาประกอบเข้าด้วยกันอีกครั้ง

“ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ ไม่...” อิวานเจลินร้อนรนขณะพยายามเช็ดเลือดของตัวเองออกจากหินก่อนแจ็กหรือใครอื่นจะค้นพบสิ่งที่เธอทำลงไป เทวทูตไม่ได้เปลี่ยนทำยีน แต่เธอกลัวว่าในวินาทีใดวินาทีหนึ่งจะมีประตูปรากฏขึ้นมาด้านหลังหรือพวกเขาอาจขยับตัวไปด้านข้าง เธอถ่มน้ำลายใส่หินแล้วพยายามเช็ดเลือดออกไปด้วยแขนเสื้อคลุม แต่แสงสว่างจากซุ้มประตูก็ยังคงไม่จางลง

“หม่อมฉันรู้ว่าพระองค์เปิดประตูบานนี้ได้”

เสียงแหบพรานี้แก่ชราเกินกว่าจะเป็นเสียงของแจ็กส์ แต่ก็ยังทำให้หัวใจของอิวานเจลินแทบหยุดเต้นได้เช่นกัน

“ขอภัยฝ่าบาท ดูเหมือนหม่อมฉันทำให้พระองค์ตกใจอีกแล้ว”

“อีกแล้วนั่นหรือ” เธอหันกลับมา

ชายผู้ยืนอยู่ตรงปากประตูตัวเล็กจนเกือบเท่าเด็ก แต่เขาแก่กว่าอิวานเจลินมาก เขาไว้เคราสีเงินยาวที่แซมด้วยสีทอง เข้ากันกับชายประดับวิบวับของเสื้อยาวสีขาวที่สวมอยู่

“คุณ...” ครู่หนึ่งที่อิวานเจลินยังคงระวนระวายจนพูดไม่เป็นคำ “คุณคือบรรณารักษ์ผู้พาฉันมาดูประตูก่อนนี้ในครั้งแรก”

“พระองค์จำได้” แม้เขาจะดูพอใจอย่างชัดเจน แต่รอยยิ้มของชายชราก็ไม่ได้ช่วยให้เธอรู้สึกดีขึ้นเลย ตัวเขาดูเกือบเรืองแสงได้เหมือนชุ่มประตูก่อนนี้ เขาก็เปลี่ยนจากสีเทาธรรมดาเป็นสีเงินเรืองรอง “หม่อมฉันอยากให้เรามีเวลาคุยกันมากกว่านี้ แต่พระองค์ต้องรีบหาหินที่หายไปให้เจอ”

เขามองขึ้นไปยังด้านบนสุดของชุ่มประตูก่อนที่มีหินหายไปสักก้อน รูที่ว่างอยู่ดูเล็กกว่าฝ่ามือของเธอเสียอีก หินที่หายไปไม่ได้ก้อนโตเท่าที่เธอนึกภาพไว้ แต่อิวานเจลินก็รู้ทันทีว่านี่คือหินที่โดนแยกส่วน และเป็นสิ่งที่ต้องตามหาให้พบหากอยากเปิดชุ่มมวลโลรีได้อย่างแท้จริง

แต่เลือดของเธอยังไม่เพียงพอ ความรู้สึกโล่งอกแผ่ไปทั่วตัว

“พระองค์ต้องหาพวกมันให้เจอ” บรรณารักษ์ชราย้ำ “ก้อนหนึ่งเพื่อโซ่ก้อนหนึ่งเพื่อสัจจะ ก้อนหนึ่งเพื่อความร่าเริง ก้อนหนึ่งเพื่อความอ่อนเยาว์ แต่พระองค์ต้องระวัง หินเหล่านี้ทรงพลังและล่อลวงใจ อีกทั้งคำแปล...”

“ไม่!” อิวานเจลินพูดขัดขึ้นมา “ฉันจะไม่ตามหาหินเหล่านั้น ฉันจะไม่วันเปิดชุ่มประตุนี การที่ฉันหยุดเลือดใส่มันนั้นเป็นความผิดพลาด”

ชายชราขมวดคิ้วมองเธออย่างเหนื่อยหน่าย “มันไม่ใช่ความผิดพลาด มันคือชะตากรรมของพระองค์...” เสียงของเขาแผ่วหายไปขณะวันลอยออกจากปากของเขาแทนเสียงพูด

เขาทำหน้าบึ้งแล้วพยายามพูดอีกครั้ง แต่กลับมีเพียงควันสีเทากับสีขาว หลั่งไหลออกมาแทน คราวนี้ควันรวมตัวกันเป็นข้อความว่า *โอ๊ย บ้าจริง* รวากับ

เรื่องทำนองนี้เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา

ตอนนี้เคราของบรรณารักษ์ชราเปลี่ยนเป็นควันไปหมดแล้วเช่นเดียวกับเสียงพูด มือของเขาก็โปร่งโล่งขึ้นมา เช่นเดียวกับชุดยาวและใบหน้าเหี่ยวแห้ง ซึ่งตอนนี้เลือนรางเหมือนผ้าม่านผืนบาง

“คุณคืออะไรกันแน่” อิวานเจลินกระซิบ และพยายามทำความเข้าใจกับสิ่งที่เห็น เธอเคยพบแวมไพร์กับเทพชะตามาแล้ว แฉมที่สาวต่างบุปผารีกีก็ยังเป็นแม่มดอีกต่างหาก แต่เธอไม่รู้ว่าสิ่งนี้คืออะไรกัน

“หม่อมฉันเป็นบรรณารักษ์” เขาพูดออกมาได้ในที่สุด แต่ถ้อยคำเหล่านี้ก็เหมือนโดนลมแรงหอบมา ทั้งสั่นเทิ้มและห่างไกล “หม่อมฉันรู้ว่าเรื่องนี้ทำให้หม่อมฉันดูน่าสงสัย แต่หม่อมฉันรับรองได้ ถ้าเพียงแต่พระองค์รู้ความจริง หากหม่อมฉันบอกพระองค์ได้...”

เขาจางหายไปทั้งตัวก่อนจะพูดจบ ทิ้งให้อิวานเจลินอยู่กับความว่างเปล่า เหลือเพียงกลุ่มควันจางๆ ที่ยังหลงเหลืออยู่และความรู้สึกปั่นป่วนใจว่าบางทีเจ้าชายแห่งหัวใจอาจไม่ใช่พลึงเหนือธรรมดาเพียงหนึ่งเดียวที่เธอต้องระวัง